

je gospod ministrski predsednik vklenjen in da ga peljejo orožniki. Zavladata je splošna žalost, nemir je prevzel vse in kdor je videl ata župana, vsak je moral postati žalosten v dno srca.

Ata župan so stopili na klop pred hišo in oznanili ljudstvu: »Zaplankarji moji! Majhno presenečenje smo danes doživeli, ali to naj nas ne moti pri neumornem delu za narodov napredek. Žabarjev Pepe ni nikak ministrski predsednik, marveč velik tat, goljuf in poklicni vlomilec. Oblast ga je že dolgo iskala, pa ga ni mogla ujeti. Danes se je pa zgodilo, da je po naši pripomoči prišel vendarle v roke pravice. Tudi to je nekaj in mislim, da smo iz srca lahko ponosni, da je prav po naši zaslugi prišel končno tja, kamor spada. To je veliko in zato mislim, da je odveč, če bi žalovali. Zato pa danes praznujmo: jaz, vaš župan, proglašam današnji dan za narodni praznik. Pojejmo, kar so nam naše skrbne ženice nacvrle, in popijmo, kar je pripravljenega. Vse za narod, mi Zaplankarji — in sreča junaška!«

»Živijo . . .! Živijo . . .!« je završalo in veselili so se Zaplankarji dva dni in tri noči.

Griša Koritnik:

Rojstvo.

*Ko se rojstvo bliža,
gre veselje v hiše:
dedek zibko teše,
tetka pisma piše.*

*Mati platno kroji,
šiva si plenice,
na botrino misli
in na sojenice . . .*

*Očka premišljuje,
kaj bo vse z otroki,
bo li v kašči vedro,
v shrambi kaj pri roki?*

*Hiša se pogreza
v molk, pričakovanje,
sreča greje dneve,
radost diha v sanje.*

*Še bo sonce v polju,
zarja nad gorami,
božji mir na zemlji,
Dete bo med nami!*

*Ko se Rojstvo bliža,
gre veselje v hiše —
še osliček sanja,
volek diha tiše . . .*